

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/28/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119011016
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8119011016.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.01.2023, v trestnej veci proti obžalovanému K.. A. S. pre pokračovací zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/57/2019 zo dňa 16.03.2022 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného K.. A. S..

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný K.. A. S. uznaný za vinného v bode 1/ z pokračovacieho zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona a v bode 2/ z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

v bode 1/

- dňa 03.02.2017 v Prešove, uzatvoril ako nájomca zmluvu o nájme pozinkovaného lešenia typu Hakki, rok výroby 2013 v množstve 750 m², v hodnote 9.000,- eur, za ktorého užívanie sa zaviazal uhrádzať mesačné nájomné a následne na základe dohody o skončení nájmu podpísanej v Prešove dňa 27.08.2017, v ktorej sa zaviazal vrátiť prenajímateľovi uvedené lešenie najneskôr do 15.09.2017 nevrátil, toto si ponechal pre vlastnú potrebu, čím S. W. spôsobil škodu 9.000,- eur,
- dňa 04.04.2017 v Prešove, uzatvoril ako nájomca zmluvu o nájme pozinkovaného lešenia typu Ringer, rok výroby 2015 v množstve 1.000 m², v hodnote 14.000,- eur, za ktorého užívanie sa zaviazal uhrádzať mesačné nájomné a následne na základe dohody o skončení nájmu podpísanej v Prešove dňa 27.08.2017, v ktorej sa zaviazal vrátiť prenajímateľovi uvedené lešenie najneskôr do 15.09.2017 nevrátil, toto si ponechal pre vlastnú potrebu, čím S. W. spôsobil škodu 14.000,- eur,
- dňa 04.04.2017 v Prešove, uzatvoril ako nájomca zmluvu o nájme pozinkovaného lešenia typu Ringer, roku výroby 2015 v množstve 1.000 m², v hodnote 14.000,- eur, za ktorého užívanie sa zaviazal uhrádzať mesačné nájomné a následne na základe dohody o skončení nájmu podpísanej v Prešove dňa 27.08.2017, v ktorej sa zaviazal vrátiť prenajímateľovi uvedené lešenie najneskôr do 15.09.2017 nevrátil, toto si ponechal pre vlastnú potrebu, čím K. O. spôsobil škodu 14.000,- eur,

v bode 2/

- dňa 28.03.2017 v Prešove, uzatvoril ako dlžník zmluvu o pôžičke peňazí vo výške 12.000,- eur, kde sa v zmluve zaviazal, že uvedenú pôžičku vráti do 15.04.2017 na bankový účet veriteľa, kde následne toho istého dňa prijal od veriteľa na svoj bankový účet č. SK XX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 12.000,- eur, pričom už v čase uzatvárania dohody o pôžičke vedel, že uvedenú pôžičku nevráti, čím svojím konaním spôsobil veriteľovi S. W. škodu 12.000,- eur.

Za to mu podľa § 213 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. h), § 41 ods. 2 Tr. zákona bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Súčasne podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodení S. W. a K. O. s nárokom na náhradu škody boli odkázaní na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, ktoré následne aj bližšie písomne odôvodnil. Uviedol, že prvostupňový súd vychádzal z nesprávneho posúdenia predmetnej veci, pričom má za to, že predmetný rozsudok je nepreskúmateľný. Ďalej tvrdí, že prvostupňový súd sa akýmkoľvek spôsobom nevysporiadal s jeho obhajobou, a že napadnutý rozsudok neobsahuje skutočnosti súvisiace s vykonaním dôkazov, ktoré sú v jeho prospech, pričom považuje za zrejmé, že prvostupňový súd konal v rozpore so zákonom v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku, keď nepredložil svoj postup a úvahy pri hodnotení vykonaných dôkazov v rámci predmetného konania. Namieta, že pri zisťovaní, skúmaní a vyhodnocovaní, či v konkrétnom prípade boli naplnené znaky skutkových podstát predmetných trestných činov, a teda o rozhodovaní o vine či nevine:

- bode č. 1 príslušný súd vychádzal zo skutočnosti, že medzi ním ako nájomcom a poškodenými, t.j. S. W. a K. O. boli uzatvorené osobitné zmluvy o nájme pozinkovaných lešení a následne v rámci týchto zmluvných vzťahov medzi týmito zmluvnými stranami boli uzatvorené dohody o skončení predmetných nájomných vzťahov, v rámci ktorých sa zaviazal vrátiť uvedené lešenia poškodeným ako prenajímateľom,

- bode č. 2 príslušný súd podobným postupom vychádzal z uzatvorenej zmluvy o pôžičke medzi ním ako dlžníkom a poškodeným S. W. ako veriteľom, kedy si požičal čiastku vo výške 12.000,- eur so záväzkom rovnakú sumu dlžníkovi vrátiť späť.

Obžalovaný v odôvodnení odvolania namieta, že v rámci rozhodovania a hodnotenia protiprávneho konania, ktoré by mohlo založiť jeho trestnú zodpovednosť, súd vôbec nezobral v úvahu to, že predmetné záväzky medzi ním a poškodenými, z ktorých malo vyústiť jeho protiprávne konanie ako pojmový a obligatórny znak trestného činu v súlade s § 8 Trestného zákona, boli nahradené a zanikli občiansko-právnu dohodou o urovaní zo dňa 06.12.2017 (ďalej len „Dohoda o urovaní“). Predmetná Dohoda o urovaní bola uzatvorená medzi ním a poškodenými S. W. a K. O. z dôvodu jeho zlej finančnej situácie spôsobenej tretími osobami v rámci realizácie záväzkových vzťahov, čím sa dostal do platobnej neschopnosti. Tvrdí, že v súlade s uvedeným vyvinul iniciatívu za účelom urovnania a zosumarizovania svojich záväzkov s úmyslom tieto záväzky voči svojim dlžníkom splniť a poškodení k tejto Dohode o urovaní pristúpili a s ním ju uzavreli. Predmetná Dohoda o urovaní, ako dvojstranný právny úkon, bola v zmysle Občianskeho zákonníka uzatvorená v súlade so všetkými náležitosťami, ktoré sa kladú na platnosť právneho úkonu, a teda údajní poškodení ju uzatvorili predovšetkým slobodne a vážne s úmyslom vyvolať právne následky, ktoré so sebou táto dohoda spája. Platnosť tejto dohody nebola akýmkoľvek spôsobom spochybnená ani vyvrátená, či už v rámci (1) tohto trestného konania, na podklade ktorého bol vydaný napadnutý rozsudok, ale ani v rámci (2) trestného stíhania vedeného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Prešov, odbor kriminálnej polície pod ČVS: ORP-51/4-VYS-PO-2018 vedeného voči nemu pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktoré bolo uznesením zo dňa 28.06.2019 zastavené z dôvodu, že stíhaný skutok nebol trestným činom. V rámci vyššie uvedeného zastaveného trestného stíhania bol vypracovaný znalecký posudok č. 7/2019 zo dňa 24.05.2019 súdnym znalcom N.. X. Z. z odboru písomoznalctvo, odvetvie ručného písma. Predmetným znaleckým posudkom bolo vyhodnotené a potvrdené, že podpisy, teda slobodné prejavy vôle zmluvných strán na Dohode o urovaní, ako aj ďalších dokumentoch, ktoré v rámci trestného konania predložil, obsahujú pravé a platné podpisy. Tvrdí, že žiadnou autoritou ani žiadnym iným relevantným spôsobom tieto závery, ktoré by preukazovali opak a spochybňovali zistený stav ohľadom predmetných okolností, neboli v tomto trestnom konaní prítomné, z čoho podľa neho vyplýva, že Dohoda o urovaní zo dňa 06.12.2017 medzi ním a poškodenými S. W. a K. O. bola uzatvorená platne, so všetkými občiansko-právnymi účinkami a následkami, ktoré s touto dohodou občiansky zákonník v § 585 a nasl. spája. Z doktrínálnych názorov vyplýva, že základným účelom dohody o urovaní vo všeobecnosti je autonómna úprava práv a povinností, ktoré sú medzi účastníkmi záväzkového vzťahu sporné alebo pochybné. Dohodou o urovaní v zásade zaniká pôvodný záväzok (solučná funkcia) a vzniká nový, ktorý ho v zodpovedajúcom rozsahu nahrádza (obligačná funkcia). Zároveň z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obdo 15/2010 vyplýva, že dohoda o urovaní je samostatným zaväzovacím dôvodom, t.

j. právnym dôvodom vzniku záväzku a po jej uzavretí sa veriteľ nemôže domáhať plnenia z pôvodného záväzku. Po zohľadnení všetkých doteraz uvedených skutočností a okolností daného prípadu podľa neho vyplýva, že súd vychádzal z trestnosti jeho konania na podklade pôvodných záväzkov, v rámci ktorých sa mal dopustiť protiprávneho konania, ktoré malo vyústiť k naplneniu skutkových podstát predmetných trestných činov, ako aj k naplneniu podmienok na spáchanie pokračovacieho trestného činu. Odvolateľ je presvedčený, že to je v priamom rozpore s objektívnou realitou a nastoleným skutkovým stavom na podklade predmetnej Dohody o urovaní, z ktorého vyplynulo nové usporiadanie práv a povinností medzi zmluvnými stranami tejto dohody, teda jeho a poškodených, a ktorá podľa neho priamo vylučuje konanie, ako aj jeho protiprávnosť, ktoré predpokladajú skutkové podstaty predmetných trestných činov. Podľa neho teda nové založenie a usporiadanie právnych vzťahov medzi zmluvnými stranami, z ktorých vyplynuli nové práva a povinnosti, podľa ktorých sa strany mali riadiť pri plnení svojich záväzkov, priamo vylučuje naplnenie objektívnej stránky ako obligatórneho znaku skutkovej podstaty trestného činu. Je presvedčený, že vyššie uvedené skutočnosti sú jedným z dôvodov, pre ktoré akýmkoľvek spôsobom nemožno hovoriť o založení jeho trestno-právnej zodpovednosti a postihu.

V odôvodnení odvolania obžalovaný ďalej uviedol, že nastolená problematika veľmi úzko súvisí zároveň so subjektívnou stránkou skutkovej podstaty trestného činu ako jej obligatórnym znakom. V rámci realizácie právnych vzťahov a záväzkov, ktoré vznikli medzi ním a poškodenými, ktoré sa vyvíjali určitým spôsobom, je potrebné zohľadniť aj jeho vnútorný psychický vzťah k skutkom, ktoré sa mu v napadnutom rozsudku kladú za vinu. Pôvodné záväzky medzi ním a poškodenými, t.j. zmluvy o nájme predmetných lešení, boli založené za účelom zisku tak pre neho, ako aj pre poškodených, ktorí mali z celkovej činnosti profitovať, najmä platením nájomného, na ktoré sa zaviazal. Tvrdí, že uvedené záväzky si spočiatku poctivo plnil v súlade so zmluvnými povinnosťami, a že až v dôsledku neúspechu podnikateľskej činnosti tretích osôb, s ktorými ďalej podnikal a poskytoval im predmetné lešenie, sa dostal do zlej finančnej situácie, ktorá podľa neho nebola predvídaná a ním vyvolaná, v rámci ktorej nemal objektívnu možnosť plniť si svoje záväzky voči údajným poškodeným. Až týmto okamihom mali vzniknúť objektívne ťažkosti v rámci uvedených zmluvných vzťahov, avšak napriek tomu nezostal nečinný, práve naopak, celú situáciu sa snažil riešiť a usporiadať, čím by splnil svoje záväzky a zároveň uspokojil svojich veriteľov. Do pozornosti dáva samotný obsah napadnutého rozsudku, a to na str. 10, ktorý uvádza: „Z návrhu na vyriešenie veci zo dňa 8.8.2017 vyplýva, že obžalovaný za účelom plnenia jeho záväzkov zo zmlúv, kontaktoval S. W. s tým, že navrhol spísanie uznania týchto záväzkov a zároveň dohodli splátkový kalendár. Podľa fotokópie potvrdenia pošty, sa táto zásielka vrátila obžalovanému ako neprevzatá v odbernej lehote.“. Za týmto účelom komunikoval a viedol diskusiu s poškodenými, ktorá vyústila v uzavretie Dohody o urovaní. Tvrdí, že s úmyslom splniť si svoj záväzok voči poškodeným na podklade Dohody o urovaní si od svojej sestry a ďalších známych požičal peniaze, aby mohol vyplatiť dlžnú sumu. Tiež tvrdí, že svoj zámer naplnil a predmetné peniaze poškodeným v hotovosti vyplatil, o čom boli vystavené potvrdenia o predmetnom zaplatení, tzv. kvitancie, ako ďalšie z predložených a skúmaných dokumentov, ktoré podľa neho v rámci trestného konania neboli akýmkoľvek dôveryhodným spôsobom spochybnené a preukazujúce ich nepravosť, resp. neplatnosť. V súlade s jeho uvedeným postupom, ako aj ďalšími špecifikami tohto skutkového stavu považuje za zrejmé, že v danom prípade absentuje akýkoľvek cieľ alebo motív na jeho strane poškodiť a ukrátiť svojich veriteľov, t.j. poškodených. Pri zohľadnení jeho vedomostnej a vôľovej zložky k okolnostiam daného prípadu, ako súčasti subjektívnej stránky obligatórnych znakov skutkových podstát predmetných trestných činov, ktoré je potrebné skúmať, podľa jeho presvedčenia vyplýva, že trestné činy, za ktoré bol neprávoplatne odsúdený, teda podľa § 213 Trestného zákona trestný čin sprenevery a podľa § 221 trestný čin podvodu, v rámci svojich skutkových podstát, vyžadujú na ich naplnenie zavinené konanie páchatel'a vo forme úmyslu dané skutky spáchať. Podľa neho s ohľadom na uvedené, preto absolútne nemožno hovoriť o akomkoľvek jeho zavinení vyvolať okolnosti, ktoré by mohli vyvolať protiprávny stav a ktoré by naplnili okrem iného subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu. Uvedené má potvrdzovať aj mentálne nastavenie poškodených, ktorý podpísali Dohodu o urovaní, čím potvrdili svoj záujem na urovaní a novácii vzájomných vzťahov. Tiež nie je možné podľa jeho názoru opomenúť, že k začatiu trestného konania došlo až po uzatvorení Dohody o urovaní, a teda považuje za vylúčené, aby k realizácii daného právneho úkonu došlo z obavy z trestno-právnej zodpovednosti na jeho strane. Tvrdí, že v danom prípade nielenže nemožno hovoriť o úmyselnom zavinení (ktoré je potrebné na naplnenie predmetných skutkových podstát), ale ani o zavinení z nebanlivosti, ako menej závažnej forme zavinenia, čo má priamo vyplývať z nepredvídateľnosti zlej finančnej situácie, ktorá bola spôsobená mimo jeho dispozičnej sféry, ako aj následnej snahe o nápravu tejto vzniknutej situácie. Uvedené skutočnosti, t.j. absencia nielen objektívnej stránky, ale aj subjektívnej stránky skutkovej

podstaty trestného činu, označuje ako ďalší z dôvodov, prečo nemožno hovoriť o založení jeho trestno-právnej zodpovednosti a jeho postihu. Zároveň z nastoleného skutkového stavu podľa neho vyplýva, že medzi ním a poškodenými bolo založených viacero záväzkových vzťahov v rámci súkromno-právnej úpravy Občianskeho zákonníka. Tieto záväzkové vzťahy medzi zmluvnými stranami sa majú primárne realizovať a vymáhať prostredníctvom prostriedkov súkromného práva a v rámci civilného súdnictva. S ohľadom na to na tunajšom Okresnom súde Prešov dlhodobo prebiehajú viaceré súdne konania medzi ním a poškodenými ako sporovými stranami. Preto sa mu v tomto prípade začatie a vedenie trestného konania javí ako nadužívanie Trestného práva a jeho základných účelov a zásad, na ktorých je toto právne odvetvie postavené. Má za to, že v tomto trestnom konaní bola porušená zásada subsidiarity trestného práva, ako aj princíp ultima ratio trestného práva, ako jeden zo základných pilierov právneho štátu. Z doktrínálneho pohľadu na uvedené zásady vyplýva, že princíp ultima ratio ako interpretačné pravidlo teda napomáha vyložiť skutkovú podstatu konkrétneho trestného činu a to aj jeho formálne znaky podľa ich zmyslu. Má preto pomôcť k odlíšeniu trestných činov od tých deliktov, ktoré by nemali byť považované za trestné činy alebo povedané inak, ktorými by sa orgány činné v trestnom konaní, či súdy v trestnom konaní nemali vôbec zaoberať. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 8 Tdo 1219/2012 zo dňa 28.11.2012 vyplýva, že „princíp ultima ratio je jedným zo základných princípov trestného práva, ktorým sa vyjadruje funkcia trestného práva ako krajného prostriedku vo vzťahu k ostatnej deliktualnej právnej úprave (správno- právnej, občiansko-právnej, obchodno-právnej a podobne). Trestnými činmi môžu byť iba závažnejšie prípady protispoločenských (protiprávných) konaní a to podľa zásady, že tam, kde postačia k regulácii prostriedky správneho alebo civilného práva v širšom zmysle, sú trestnoprávne prostriedky z pohľadu princípu právneho štátu neprípustné. Ochrana majetkových vzťahov má byť v prvom rade uplatňovaná prostriedkami občianskeho a obchodného práva a len tak, kde porušenie občianskoprávných vzťahov svojou intenzitou dosahuje zákonom predpokladanej protiprávnosti možno zvažovať vyvodenie trestnej zodpovednosti.“. Uviedol, že sporným veciam medzi stranami sa venujú civilné súdy v rámci svojej rozhodovacej činnosti a s ohľadom na ustálenú judikatúru a miesto trestného práva v našom právnom systéme, považuje vedenie predmetného trestného stíhania za nadprácu orgánov činných v trestnom konaní a v neposlednom rade príslušného súdu. S ohľadom na nenaplnenie obligatórnych znakov skutkových podstát predmetných trestných činov a aktuálne vedeným civilným konaniam, ktoré sa danou problematikou zaoberajú, s poukazom na spomenuté zásady trestného práva, považuje napadnutý rozsudok na podklade vedeného trestného konania za neopodstatnený, nedôvodný a v rozpore s princípmi trestného práva. Tieto skutočnosti uvádza ako ďalšie dôvody, prečo nemožno hovoriť o jeho trestno-právnej zodpovednosti a prečo napadnutý rozsudok napáda odvolaním.

Obžalovaný má za to, že žiadna zo zistených skutočností v rámci vykonaného stíhania nie je takého charakteru, ktorá by ho bez akýchkoľvek pochybností usvedčovala, že skutky, ktoré sú mu kladené za vinu reálne spáchal a ktoré by ho zároveň usvedčovali a zakladali u neho trestno-právnu zodpovednosť. Preto má za to, pri zohľadnení ďalšej parciálnej zásady in dubio pro reo, že predmetný rozsudok je nesprávny a napadnutia hodný. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6To/8/2018, podľa ktorého „Nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci je náležité zistenie skutkového stavu v súlade s § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Preto je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje nielen zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, ale aj objasňovanie okolností a vykonávanie dôkazov svedčiacich proti obžalovanému a okolností a dôkazov svedčiacich v prospech obžalovaného. Každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie vo veci musí byť v súlade s uvedenou zásadou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného alebo opačného záveru.“. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, je nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady in dubia pro reo. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6To/11/2018 vyplýva, že je potrebné, aby súd dostatočne objasnil vec, a to v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa skutok stal, tento vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obžalovaný. Ak by nebola splnená čo i len jedna z uvedených podmienok,

nemožno dospieť k odsudzujúcemu rozsudku. Obžalovaný je presvedčený, že uvedené skutočnosti v rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj odôvodnenie napadnutého rozsudku nasvedčujú tomu, že v predmetnom trestnom stíhaní neboli naplnené predpoklady na jednoznačné vyslovenie viny, za ktorú by mu mohol a mal byť uložený zákonný trest. S ohľadom na vyššie uvedené podotýka, že zo strany prvostupňového súdu nebol úplne zistený skutkový stav veci, pričom má za to, že nedošlo k úplnému preskúmaniu skutkového stavu do dôsledku zistených okolností a možností, čo v rozsahu faktických zistení mohlo spôsobiť nesprávnosť napádaného rozsudku vydaného prvostupňovým súdom. Vzhľadom na vyššie uvedenú právnu argumentáciu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Trestného poriadku zrušil a podľa ustanovenia § 322 Trestného poriadku v spojení s ustanovením § 285 písm. b), c) Trestného poriadku ho spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli zákonným spôsobom vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z nich vyplývali a na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil. Popísal akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj to, prečo obrane obžalovaného K.. A. S. neuveril a akými právnymi úvahami sa spravoval. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, s týmito sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a preto na ne aj v podrobnostiach poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného odvolací súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

Podstata obrany obžalovaného spočíva v tom, že tak zločinu sprenevery v bode 1/ napadnutého rozsudku, ako ani prečinu podvodu v bode 2/ sa dopustiť nemohol, pretože medzi ním a poškodenými došlo 06.12.2017 k uzavretiu dohody o urovaní, v dôsledku ktorej zanikli ich pôvodné záväzkové vzťahy a tieto boli nahradené novými. Tvrdí, že v zmysle uvedenej dohody o urovaní zaplatil poškodeným dohodnutú sumu a stal sa vlastníkom lešení, ktoré mali byť predmetom sprenevery, ako aj zanikli záväzky z nájomných zmlúv a zo zmluvy o pôžičke, ktorou sa mal dopustiť prečinu podvodu. Podľa neho preto nebola naplnená objektívna stránka trestného činu. Súčasne namieta aj naplnenie subjektívnej stránky trestného činu poukazujúc na to, že si svoje záväzky voči poškodeným spočiatku plnil, avšak v dôsledku neúspechu podnikateľskej činnosti tretích osôb sa dostal do zlej finančnej situácie a nemal objektívnu možnosť si ďalej záväzky plniť. S poškodenými však uzavrel dohodu o urovaní a v zmysle nej im svoje záväzky splnil ešte pred začatím trestného konania, z čoho vyvodzuje nedostatok úmyselného zavinenia na spáchaní predmetných trestných činov.

Napriek uvedenej obrane obžalovaného aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutky stali a že ich ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona sa dopustí, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku značnú škodu. Podľa § 125 ods. 1 Tr. zákona sa značnou škodou rozumie škoda dosahujúca najmenej 26.600,- eur.

Po subjektívnej stránke sa pri tomto trestnom čine vyžaduje úmysel [priamy podľa § 15 písm. a) Tr. zákona alebo nepriamy podľa § 15 písm. b) Tr. zákona v spojení s § 17], pričom záver o jeho subjektívnych znakoch sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného

dokazovania (R 60/1972-IV). Z hľadiska kvalifikovanej skutkovej podstaty stačí zavinenie z nedbanlivosti [§ 16 v spojení s § 18 písm. a) Tr. zákona].

Prisvojením veci sa podľa § 130 ods. 4 Tr. zákona rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnené, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou. Zverenou vecou sa podľa § 130 ods. 3 Tr. zákona rozumie vec vo vlastníctve inej osoby, ktorú má páchatel' na základe zmluvy v oprávnenom užívaní alebo z dôvodov plnenia určitých úloh podľa dispozície jej vlastníka v držbe so záväzkom použiť ju len na dohodnutý účel alebo za dohodnutých podmienok ju vlastníkovi vrátiť. Podstatou prisvojenia cudzej veci je teda skutočnosť, že páchatel' vylúči z dispozície s ňou oprávnenú osobu. O prisvojenie veci tak môže ísť aj v prípade, keď s prisvojenou vecou nijak ďalej nedisponuje, ale odmieta ju vydať oprávnenej osobe. Nie je teda rozhodujúce, ako potom, čo si vec prisvojil, s ňou skutočne nakladá a či s ňou vôbec nejako nakladá.

V zmysle uvedeného o prisvojenie cudzej veci, ktorá bola páchatel'ovi zverená, pôjde aj v prípade, ak páchatel' v rozpore so znením nájmovej zmluvy po ukončení zmluvného vzťahu predmet nájmu nevráti prenajímateľovi, i keď mu zanikol právny dôvod jeho ďalšieho užívania, ale naopak aj naďalej ho neoprávnené užíva spôsobom nasvedčujúcim tomu, že zamýšľa oprávnenú osobu na dlhšiu dobu vylúčiť z dispozície s predmetom nájmu.

V predmetnej veci, ako to podrobne popisuje súd prvého stupňa, poškodení S. W. a K. O. nájmnými zmluvami z 03.02.2017, 31.03.2017 a 04.04.2017 dali obžalovanému do dočasného užívania svoje lešenia v celkovej hodnote 37.000,- eur. Keďže nájmné obžalovaný napriek ústnym výzvam neplnil, dohodami o skončení nájmu z 27.08.2017 a 28.08.2017 došlo k 15.09.2017 k ukončeniu nájmu, pričom sa obžalovaný zaviazal lešenia vrátiť na dohodnuté miesto najneskôr do 15.09.2017. Napriek tomu k vráteniu lešenia obžalovaným dodnes nedošlo. Tým poškodených, ako vlastníkov lešenia, vylúčil z dispozície s lešením a nakladal s ním ako s vlastným. Naplnil tak skutkovú podstatu zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zákona.

Pokiaľ obžalovaný tvrdí, že jeho konanie nie je trestným činom, lebo s poškodenými dňa 06.12.2017 uzavrel dohodu o urovaní, tak jeho tvrdenie nie je dôvodné. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že dohoda o urovaní bola uzavretá až po dokonaní trestného činu sprenevery 15.09.2017, a tak uzavretie dohody o urovaní 06.12.2017 nemôže byť okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť činu, ale mohla by sa považovať len za spôsob nahradenia škody spôsobenej trestným činom. Okrem toho však z celého správania sa obžalovaného je zrejmé, že dohodou o urovaní sa len snažil zakryť spáchanie trestného činu sprenevery, ale aj trestného činu podvodu.

Zo svedeckých výpovedí poškodených S. W. a D.. K. O. vyplýva, že už počas trvania nájmu sa snažili od obžalovaného zistiť, kde sa lešenie nachádza, ale ten sa vyhýbal poskytnutím týchto informácií a nikdy im presné miesto neuviedol. Tak ho skontrolovať ani nemohli. Rovnako ani orgánom činným v trestnom konaní či súdu obžalovaný počas predmetného trestného konania ani raz neuviedol, kde sa prenajaté lešenie nachádza. Preto poškodení dňa 31.10.2017 na Okresný súd Prešov podali proti obžalovanému žaloby o vydanie predmetných lešení, o ktorých konania sa viedli pod sp. zn. 20C/42/2017 a 20C/43/2017. Poškodení proti obžalovanému podali 03.10.2017 aj žaloby o zaplatenie dlžného nájmného a vrátenie pôžičky, o ktorých sa na Okresnom súde Prešov viedli konania pod sp. zn. 11C/37/2017, 19C/33/2017 a 9C/38/2017. Keďže sa poškodený S. W. dozvedel, že obžalovaný prostredníctvom realitnej kancelárie T. s.r.o. ponúka na predaj svoj rodinný dom a ďalšie svoje nehnuteľnosti, pričom iný majetok nevlasťní, tak na jeho návrh Okresný súd Prešov uzneseniami sp. zn. 9C/38/2017 z 02.11.2017 a sp. zn. 19C/33/2017 zo 06.11.2017 nariadil zabezpečovacie opatrenie a zriadil na nehnuteľnosti obžalovaného záložné právo.

Za týchto okolností obžalovaný navrhol, aby s ním poškodení uzavreli dohodu o urovaní záväzkov z nájmu i z pôžičky. Touto dohodou uzavretou 06.12.2017 medzi obžalovaným K.. A. S., K., poškodeným S. W. a poškodeným D.. K. O. podľa jej obsahu malo dôjsť na jednej strane k zániku záväzkov obžalovaného zo zmlúv o nájme a zo zmluvy o pôžičke a na strane druhej mal obžalovanému vzniknúť záväzok zaplatiť poškodenému S. W. 45.500,- eur a poškodenému D.. K. O. 35.500,- eur s tým, že uhradením týchto súm prejde na obžalovaného vlastníctvo lešenia, ktoré bolo predmetom nájmných zmlúv, a to bez jeho odovzdania.

Pokiaľ obžalovaný tvrdí, že sa stal vlastníkom lešenia, lebo poškodeným zaplatil sumy uvedené v dohode o urovaní, tak bolo preukázané, že to nie je pravdou.

Obžalovaný na preukázanie svojho tvrdenia o zaplatení predmetných súm poškodeným dňa 06.12.2017 síce predložil dohodu o urovaní, kvitancie (potvrdenia poškodených o poukázaní dlžných súm na účty poškodených) a samopriepisové kópie výdavkových pokladničných dokladov o prevzatí peňazí poškodenými v hotovosti, avšak vykonanými dôkazmi bolo zistené, že k vyplateniu súm poškodeným v zmysle dohody o urovaní v skutočnosti nedošlo.

V prvom rade je tu potrebné poukázať na svedecké výpovede poškodených S. W. a D.. K. O.. Títo zhodne popreli, aby im obžalovaný zaplatil peniaze, na zaplatenie ktorých sa 06.12.2017 zaviazal v dohode o urovaní. Potvrdili, že dohodu o urovaní, ako aj kvitancie podpísali a podpisy boli spoločne s obžalovaným aj overiť na Mestskom úrade v Prešove, avšak s tým, že ich obžalovanému odovzdajú až po uhradení peňazí na bankový účet poškodených. Takto boli podpísané 3 vyhotovenia dohody o urovaní a 4 kvitancie (2 podpísané poškodeným S. W. a 2 D.. K. O.), pričom všetky boli uložené u právneho zástupcu poškodených K.. K. D., ktorý ich dňa 09.05.2018 všetky predložil vyšetrovateľovi PZ (ten z nich vyhotovil fotokópie nachádzajúce sa v spise). Tieto dokumenty mal obžalovaný v rukách len asi 20 minút, keď po tom, čo vyšli z mestského úradu, sa s nimi zavrel v aute s odôvodnením, že nejaký kamarát mu má priniesť peniaze, s ktorými pôjdu do banky, len ho treba počkať a jemu je zima. Na naliehanie poškodených im obžalovaný všetky dokumenty vydal, aj keď to spočiatku odmietal. Potom poškodených poslal do UniCredit banky, že tam za nimi príde s peniazmi, ale neprišiel a telefón im už nedvíhal.

Pravdivosť tvrdení poškodených potvrdzuje predovšetkým správa Mestského úradu v Prešove a zápisy v Osvedčovacej knihe podpisu č. 72/2017/2. Z nich vyplýva, že dohoda o urovaní bola osvedčovaná v 3 rovnopisoch, kvitancia S. W. v 2 rovnopisoch a kvitancia D.. K. O. v 2 rovnopisoch. Osvedčenie všetkých podpisov vykonala zamestnankyňa mesta Prešov S. U., ktorá má pre svoju činnosť pri výkone samosprávy pridelenú pečať mesta s č. 38. Pečate pri svojej činnosti používajú iba zamestnanci mesta, ktorým boli pridelené. Obžalovaný a poškodení osvedčovali podpisy na listinách a tieto listiny podpísali priamo pred zamestnankyňou mesta S. U.. Podpisy obžalovaného K.. A. S. boli osvedčené pod poradovým číslom: na Dohode o urovaní 4790/2017/2/1, na kvitancii S. W. 4790/2017/2/2 a na kvitancii D.. K. O. 4790/2017/2/2. Podpisy poškodeného S. W. boli osvedčené pod poradovým číslom: na Dohode o urovaní 4791/2017/2/1 a na kvitancii 4791/2017/2/2. Podpisy poškodeného D.. K. O. boli osvedčené pod poradovým číslom: na Dohode o urovaní 4792/2017/2/1 a na kvitancii 4792/2017/2/2.

Obžalovaný však dohodu o urovaní a kvitancie predložil s inými údajmi o osvedčení podpisu, než aké vyplývajú z Osvedčovacej knihy podpisu č. 72/2017/2. Podľa údajov na ním predložených listinách mala osvedčenie podpisov síce tiež vykonať zamestnankyňa mesta Prešov S. U., avšak vyznačená je tam okrúhla pečať Mesta Prešov s č. 39, ktorú nemá pridelenú S. U., ale K.. W. J.. Údajom v osvedčovacej knihe nezodpovedajú ani poradové čísla osvedčenia podpisov obžalovaného a poškodených (na kvitanciách predložených obžalovaným sú uvedené tie isté poradové čísla podpisov, ako na dohode o urovaní, čo však nezodpovedá údajom v osvedčovacej knihe podpisu).

Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný na preukázanie uhradenia dlžných súm nepredkladal pravé listiny, ale len ich falzifikáty, čo svedčí o pravdivosti tvrdení poškodených, že k úhrade dlhu obžalovaným nedošlo. Závery znaleckého posudku z odboru písomznanectva, odvetvie ručné písmo, N.. X. Z., podaného v inej trestnej veci, tak zjavne nie sú pravdivé, pokiaľ v inej trestnej veci tento znalec označil podpisy obžalovaného a poškodených na obžalovaným predložených dohode o urovaní a kvitanciách ako ich pravé vlastnoručné podpisy, resp. u D.. O. ako pravdepodobne pravé vlastnoručné podpisy. Napriek tomu aj podľa tohto znaleckého posudku sporný podpis D.. K. O. na samopriepisovej kópii výdavkového pokladničného dokladu nie je vo väčšine sledovaných hľadísk hodnotiteľný pre absenciu originálu a nekvalitnú kópiu jeho prevedenia, a podpis S. W. na samopriepisovej kópii výdavkového pokladničného dokladu nie je možné seriózne zhodnotiť, pretože ide o nekvalitnú kópiu, z ktorej mnohé znaky nie je možné dešifrovať (hoci v rozpore s týmto hodnotením v závere znalec zjavne chybné uviedol, že ide o pravý vlastnoručný podpis). Tomuto zisteniu zodpovedá aj odborné vyjadrenie č. 1/2019 znalkyne X.. T. A., podľa ktorej nie je možné vylúčiť možnosť technického falšovania samopriepisových kópií podpisov na výdavkových pokladničných dokladoch a preto konštatuje, že takéto kópie nie sú vhodné na individualizáciu a písomznaneké stotožnenie ich pisateľa.

O pravdivosti tvrdení poškodených o tom, že pôvodne im obžalovaný mal uhradiť dlh v zmysle dohody o urovaní ihneď po osvedčení podpisov na mestskom úrade, ale že v skutočnosti nič nezaplátil, svedčí aj následná komunikácia z facebooku medzi obžalovaným a poškodeným D.. K. O. zo 06.12.2017 o 16:49 h.. V nej sa poškodený pýta, že čo to malo dnes znamenať, na čo obžalovaný odpovedá, že „Sere ma to, že sa to skomplikovalo“. Poškodený sa pýta „No a čo ďalej, vyplatíš to, či čo“, na čo obžalovaný odpovedá emotikonom „palec hore“. Poškodený sa ešte pýta, že „jak je možné, že nedošiel“ a že „stíhaš to dnes dorovnať, do 17 je banka, máš poslednú šancu“.

Napokon obranu obžalovaného vyvracia aj skutočnosť, že nemal k dispozícii finančné prostriedky na úhradu 81.000,- eur. Obžalovaný bol bez príjmu a na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov bol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Mal viaceré dlhy a boli voči nemu vedené viaceré exekučné konania. Finančné prostriedky si zaobstarával aj majetkovou trestnou činnosťou. Takto v období od 02.05.2016 do 23.11.2016 vylákal od Q. Z. 23.800,- eur, za čo bol uznaný vinným z pokračujúceho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/113/2018 zo 14.3.2019, a tiež v období 30.06.2017 a 30.08.2017 zamestnancom právnickej osoby H., n.o. ako jej konateľ nevyplátil mzdu a odstupné v celkovej výške 12.255,68 eur, za čo bol pre prečin nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/17/2018 zo dňa 13.06.2018. Obžalovaný síce tvrdil, že peniaze mal požičané od známych a od sestry s tým, že sa zriekne dedičského práva, avšak tieto jeho tvrdenia nijako preukázané neboli (v civilných konaniach boli dokazovaním vyvrátené), pričom ich pravdivosť sponchybujú aj rozporné výpovede jeho manželky U. S., ktorá v prípravnom konaní tvrdila, že peniaze mal obžalovaný od neznámych priateľov, no na hlavnom pojednávaní už tvrdila, že im pomohla rodina.

K rovnakým záverom dospeli aj sudy v civilných konaniach. Ako je zrejmé z rozsudkov Okresného súdu Prešov a Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 20C/42/2017, 20C/43/2017 a 29C/14/2019 po vykonaných dokazovaniach taktiež zistili, že obžalovaný K.. A. S. sumu 81.000,- eur v zmysle dohody o urovaní poškodeným neuhradil, a že takéto finančné prostriedky v tom čase nemal nielen obžalovaný, ale ani jeho sestra K.. F. D..

Na základe uvedeného aj odvolací súd považuje obranu obžalovaného za nedôvodnú. Svojím konaním popísaným v bode 1/ napadnutého rozsudku naplnil všetky pojmové znaky pokračovacieho zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona, pretože si prisvojil cudziu vec (lešenia patriace poškodeným), ktorá mu bola zverená (nájomnými zmluvami do dočasného užívania) a spôsobil tak na cudzom majetku škodu v celkovej výške 37.000,- eur, teda značnú škodu. Trestného činu sa dopustil vo forme priameho úmyslu [§ 15 písm. a) Tr. zákona], pretože si chcel prisvojiť cudzie lešenie, ktoré mu bolo zverené a spôsobiť škodu 37.000,- eur spočívajúcu v kúpnej cene lešenia, ktorá mu bola známa (lešenia pre poškodených zakupoval on).

Pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že v časti skutkovej vety výroku o vine napadnutého rozsudku zistil nepresnosti v dátume uzatvorenia nájomnej zmluvy a dohody o skončení nájmu medzi obžalovaným a poškodeným D.. K. O., keď správny dátum uzatvorenia nájomnej zmluvy je 31.03.2017 a dohody o skončení nájmu 28.08.2017. Tieto však pre ustálenie skutku tak, aby nebol zameniteľný s iným a aby z neho vyplývali všetky znaky napíňajúce skutkovú podstatu predmetného trestného činu, nie sú dôležité. Presne je vymedzená cudzia vec, ktorá bola obžalovanému zverená a ktorú si prisvojil, jej hodnota, ako aj deň, kedy ju bol povinný vrátiť poškodenému D.. O., avšak si ju ponechal pre vlastnú potrebu. Preto uvedenú chybu v skutkovej vete, ktorá nemá vplyv na právne postavenie obžalovaného, odvolací súd nepovažoval za dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku, ale na ňu poukázal iba v odôvodnení tohto uznesenia.

Za správny považuje odvolací súd aj záver súdu prvého stupňa o naplnení znakov skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona konaním obžalovaného popísaným v bode 2/ napadnutého rozsudku. Obžalovaný vzhľadom na svoje majetkové a zárobkové pomery a viaceré exekučné konania si pri uzavretí zmluvy o pôžičke 28.03.2017 musel byť vedomý, že pôžičku v sume 12.000,- eur veriteľovi S. W. v dohodnutej dobe do 15.04.2017 nevráti. Z daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2016 vyplýva, že obžalovaný mal úhrn príjmov od všetkých zamestnávateľov za rok 2016 len 4.864,52 eur (základ dane 4.212,73 eur). Podľa údajov Sociálnej

poisťovne vymeriavací základ poistného od 1/2017 do 7/2017 bol u obžalovaného 435,- eur mesačne (len za 7/2017 to bolo 726,12 eur). Od 8.8.2017 bol evidovaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie a boli mu vyplácané dávky v nezamestnanosti (12.9.2017 - 203,40 eur, 13.10.2017 - 254,30 eur, 14.11.2017 - 262,70 eur). V čase uzavretia zmluvy o pôžičke mal obžalovaný navyše aj dlh na úvere z úverovej zmluvy v Slovenskej sporiteľni, a.s. vo výške 80.000,- eur (čerpaný 1.3.2012), ktorý nebol riadne splácaný a ktorý uhradil jednorazovo dňa 08.11.2017 zaplatením vyše 70.000,- eur (teda v dobe, keď mal vrátiť lešenie poškodeným).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj vzhľadom na celkové správanie sa obžalovaného v súvislosti s uzavretím dohody o urovnaní a predkladaním falzifikátov o úhrade dlhu, tiež podľa odvolacieho súdu bolo bez dôvodných pochybností preukázané, že sa skutok uvedený v bode 2/ napadnutého rozsudku stal a že ho spáchal obžalovaný.

Týmto svojím konaním obžalovaný na škodu majetku S. W. seba obohatil tým, že ho uviedol do omylu a spôsobil tak na majetku S. W. škodu 12.000,- eur. Obžalovaný už v čase pôžičky konal s vedomím, že peniaze nebude môcť poškodenému S. W. vrátiť a že tým uvádza veriteľa do omylu.

Tvrdenie obžalovaného, že si svoje záväzky nespľnil len v dôsledku platobnej neschopnosti spôsobenej tretími osobami v rámci realizácie záväzkových vzťahov, považuje odvolací súd len za účelové v snahe zbaviť sa svojej trestnej zodpovednosti. Nielen počas celého trestného konania, ale ani v civilných konaniach totiž nebol schopný konkretizovať záväzkové vzťahy, pri ktorých sa mal dostať do druhej platobnej neschopnosti a ani tretie osoby, ktoré mu platobnú neschopnosť v rámci záväzkových vzťahov spôsobili. Z jeho strany išlo len o všeobecné, ničím nepodložené tvrdenia, ktoré za reálne nie je možné považovať. Neuviedol ani len osoby, ktorým lešenie prenajaté od poškodených odovzdal. Za zavádzajúce je potrebné považovať aj tvrdenie obžalovaného, že on spočiatku nájomné poškodeným platil. Uhradil totiž len dve mesačné splátky po 1.000,- eur na nájomné zo zmluvy o nájme lešenia z 03.02.2017. Akonáhle boli s obžalovaným uzavreté zmluvy o nájme zo 04.04.2017 a z 31.03.2017, tak už nezaplatil žiadne nájomné a lešenie po skončení nájmu ani nevrátil. Z predmetnej pôžičky neuhradil ani časť záväzku.

Rovnako nedôvodné sú aj námietky obžalovaného o potrebe uplatniť princíp ultima ratio. V právnom poriadku Slovenskej republiky totiž princíp ultima ratio nie je zakotvený. Pri posudzovaní trestnosti činu ho možno uplatniť len pri prečinoch prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zákona (viď R 96/2014). Podľa ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná.

Predmetom trestného stíhania je v bode 1/ konanie obžalovaného, ktoré napĺňa znaky pokračovacieho zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona, pri ktorom aplikácia materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona do úvahy neprichádza. S týmto zločinom potom úzko súvisí aj konanie obžalovaného pod bodom 2/, ktoré je síce kvalifikované ako prečin podvodu, avšak skutkovo úzko súvisí so zločinom sprenevery, dopustil sa ho v rovnakom časovom období, voči tomu istému poškodenému ako v bode 1/ (S. W.) a na škodu jeho majetku. Z toho vyplýva, že závažnosť skutku uvedeného pod bodom 2/ je vyššia ako nepatrná a princíp ultima ratio do úvahy neprichádza.

Navyše tento princíp do úvahy neprichádzal ani z hľadiska českej právnej úpravy, ktorá ho výslovne v Trestnom zákonníku upravuje. Aj podľa českej rozhodovacej praxe (napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 3Tdo/512/2016 z 26.04.2016) samotná existencia inej právnej normy, umožňujúca nápravu závažného stavu spôsobeného obvineným, ešte nezakladá nutnosť postupu len podľa tejto normy s odkazom na citovanú zásadu ultima ratio, bez možnosti aplikácie trestno-právnych inštitútov. Základnou funkciou trestného práva je ochrana spoločnosti pred kriminalitou, a to predovšetkým prostredníctvom postihu trestných činov, za ktoré sú považované iba protiprávne činy, ktoré trestný zákon označuje za trestné a ktoré vykazujú znaky uvedené v zákone. Správanie obžalovaného má trestnoprávnu povahu a jeho opakované, resp. pokračujúce protiprávne správanie dosiahnutého stupňa škodlivosti vylučuje, aby obžalovaným vyvolaný protiprávny stav zostal iba v rovine občianskoprávnej. Je potrebné si uvedomiť, že zásadný princíp - nikto nemôže mať prospech zo svojho protiprávneho správania, by rešpektovaním námietky obžalovaného bol jednoznačne popretý. Jeho sprenevera a podvod ponechané v občianskoprávnej rovine by znamenali len to, že zámerne spôsobená škoda, neuhradená ani po

niekoľkých rokoch, by bola celým výsledkom, ktorý by vyznel v neprospech poškodených a obžalovaný by nebol motivovaný k tomu, aby sa ďalšieho poškodzujúceho konania znovu nedopustil. Účel trestného konania je však opačný - odradiť páchateľa od trestnej činnosti a chrániť poškodených.

Výrok o vine napadnutého rozsudku tak odvolací súd považuje za správny a zodpovedajúci vykonaným dôkazom, pričom správnym skutkovým zisteniam zodpovedá aj právna kvalifikácia.

Chyby, ktoré by bolo potrebné napraviť, nezistil krajský súd ani vo výroku o treste. Prvostupňový súd totiž, po zohľadnení zásad ukladania trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1 až 5 Tr. zákona a zistení prevahy príťažujúcich okolností, uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov 6 mesiacov, teda pri dolnej hranici trestnej sadzby podľa § 213 ods. 3 Tr. zákona, upravenej podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona zvýšením dolnej hranice o jednu tretinu, teda 5 rokov 4 mesiace.

Preto odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné jednomyseľne zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.